

[Nº 2]

APARTADO POSTAL 8620 - MEXICO, D. F.

L'ORIENTACIÓ ECONÒMICA I SOCIAL

Partint de la base d'aconseguir el reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya, el Moviment Social d'Emancipació Catalana té un programa econòmic i social, sintetitzat en el Manifest del mes de març del 1941 i ratificat per la darrera assemblea general, de cara a possibles pactes polítics.

Fent-nos un deure de col·laborar, en la mesura de les nostres possibilitats, en la lluita de les democràcies contra el nazisme, i coincidint amb el criteri de les organitzacions obreres dels països lliures, el nostre Moviment considera indispensable de fixar la seva posició respecte dels problemes que es plantejaran en el terreny econòmic i social una vegada sigui acabada la guerra amb la derrota del feixisme. L'Organització Internacional del Treball i particularment les organitzacions proletàries dels països en lluita es dediquen a estudiar les condicions que cal preveure que crearà el final de la guerra als països respectius, preveient els problemes de reconstrucció que es plantejaran, els de l'atur forçós i els de la nova ordenació econòmica i política del món. Però cal evitar que el retorn al passat ja no sigui possible. I Catalunya no ha d'ésser una excepció ni s'ha de posar al marge d'aquestes activitats perquè aspi a fer sentir la seva veu en la taula de la pau i l'ha de fer sentir no so lament en la qüestió nacional pròpia i en la de les altres nacionalitats, també invadides, sinó que ha de demostrar que viu amb la preocupació dels grans problemes econòmics i socials que afecten a tots els pobles i que, demà, exigiran una estreta col·laboració entre els Estats.

Aspirem a realitzar el Socialisme a Catalunya i col·laborarem en la lluita - pel triomf del règim socialista a tot el món. Però de cara a la unitat catalana antifeixista estem disposats a prendre una part activa en les tasques de reconstrucció del nostre país a base d'un programa mínim de transformació política i econòmica, sense la realització del qual entenem que no seria possible de fer una tasca profitosa per al recobriment de la Pàtria ni es podria assegurar el període indispensable de pau interna que ha de permetre refer Catalunya dels estralls que ha patit i està patint com a conseqüència de la invasió de Franco i els seus aliats.

Volem un règim basat en la plena sobirania popular, en el qual els drets individuals no tinguin altra limitació que les necessitats col·lectives establertes pels òrgans legislatius que seran emanació directa i autèntica de la voluntat ciutadana. Volem que es prenguin les mesures necessàries per a iniciar la veritable revolució democràtica tot preparant les condicions per assolir l'alt nivell de civilització que representa el Socialisme.

Admesa com a imprescindible la unitat de la classe obrera, defensem l'existència a Catalunya d'una sola Central Sindical. Volem, a més, que aquesta actui amb absoluta llibertat, sigui el que es vulgui el règim polític que imperi al país.

Assenyalem, com a finalitats essencials de la Central Sindical Catalana: a) L'agrupament en el seu sí, de tots els treballadors de Catalunya; i b) El total alliberament, moral i material, de les classes laborioses.

LA MISSIO DEL MOVIMENT SOCIAL D'EMANCIPACIO CATALANA A L'EXILI

Pensant en el futur de Catalunya, i ben conscients del deure que pertoca a cadascú en aquesta hora, hem creat un Moviment que es proposa coordinar les activitats polítiques i socials que la dispersió fa ineficaces, i encarrilar els esforços de tots aquells treballadors catalans que, havent abandonat llurs antigues disciplines sindicals i de partit, cuiten a integrar-se, amb entusiasme, a una disciplina nova, totalment neta de dogmes i de mites, basada en una autèntica i efectiva democràcia interna, independent i, per tant, deslligada, en absolut, de les actuals organitzacions obreres internacionals, desprestigiades arreu i esdevingudes estranyes a la consciència, a la mentalitat i als interessos de les masses laborioses de Catalunya.

El nostre Moviment aplega, d'entre els catalans exiliats, actius lluitadors de la classe treballadora; dirigents de Centrals Sindicals; homes que provenen dels partits d'esquerra o que han actuat, fins ara, en els rengles de les col·lectivitats polítiques de tipus internacional; capdevaners i militants de les organitzacions agràries; valuosos elements de les joventuts antifeixistes; actives companyes situades, de temps, a l'avantguarda de les nostres dones..... Molts han exercit càrrecs públics: al Parlament de Catalunya, al Govern de la Generalitat; d'altres s'han distingit com a dirigents de partit o de sindicat. Ningú, però, no aporta la seva activitat anterior com a mèrit, sinó com a experiència.

Com a catalans tenim un propòsit essencial: alliberar Catalunya de la seva llarga subjecció a l'Estat espanyol. La incapacitat d'aquest per a comprendre Catalunya, ha estat sempre evident. Es tracta d'una incomprensió absoluta, en la qual han coincidit, coincideixen, i és de creure que coincidiran en el futur tots els governants espanyols, qualsevol que sigui llur ideologia i llur bandera de partit. L'experiència demostra que les aspiracions de Catalunya mai no seran realitzables pel camí de les conferències i els pactes amb el Poder Central d'Espanya, mentre aquest conservi, enfront d'aquella, la seva posició de privilegi.

El nostre plet no és espanyol ni anti-espanyol sinó de plena personalitat nacional. El marc de la seva solució és Europa, i el dret a l'existència lliure de Catalunya, mai no podrà ésser una gràcia d'Espanya, sinó una exigència de justícia universal.

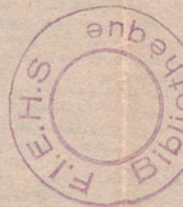
Nosaltres creiem, per consegüent, que, com a treballadors, hem d'enfortir la nostra catalanitat per tal que ens sigui possible passar de la consciència a l'acció. Cal comprendre que l'emancipació de classe només serà possible d'aconseguir-la en una Catalunya mestressa de la seva voluntat i dels seus destins.

Els fets demostren que cal malfiar-se d'aquells partits, o d'aquells sindicats, que dient-se catalans, se sotmeten a la tutela, més o menys fraternal, d'uns altres partits o sindicats de direcció espanyola. Aquesta mena d'organitzacions no poden representar-nos.

Aspirem a aconseguir la independència de Catalunya. Treballarem incansablement i lluitarem en tots els terrenys contra el règim franquista. Així ens farem dignes dels admirables companys que, dins de casa nostra, conspiren contra el falangisme i el sabotegen. Ells no temen l'empresonament, ni el camp de concentració, ni la mateixa mort; actuen sense defallences i mantenen viu l'esperit de protesta del poble català. Hem de fer-nos dignes d'aquests germans nostres que d'una manera tan abnegada i tan coratjosa compleixen llur deure de catalans i de treballadors.

Són moltes les tasques actuals del nostre Moviment. Entre les que mereixen la nostra atenció preferent es troba l'ajut als companys exiliats que més ho necessiten. Escampats pel món, arrossegant una vida summament miserosa a França i a la República Dominicana hi ha molts estimats companys de lluita als quals és precís de salvar. Nascut a l'exili, el nostre Moviment es fa l'obligació ineludible d'esmerçar-se en aquesta obra de solidaritat, fent totes les gestions necessàries però amb una absoluta independència dels organismes encarregats de l'administració dels interessos de Catalunya i dels altres pobles hispànics.

Tots els treballadors catalans exiliats que coincideixan amb els punts fonamentals del nostre Moviment són cridats a entrar en els seus rengles.

Comentaris

LES ACTIVITATS DEL P.S.U. A L'ARGENTINA.

A Buenos Aires van una mica endarrerits, pel que es veu. Un amic nostre ens diu que Del Barrio i Climent, obeint segurament consignes que han arribat a l'Argentina amb un cert retard, fan tots els possibles per a infiltrar-se entre els catalans i sembrar-hi la discòrdia. No s'aturen davant de res, però el fracàs més sorollós els acompanya.

No cal que els catalans de l'Argentina en facin massa cas. A Mèxic, a Xile i a la Dominicana ja n'hem fet l'experiència. A l'Argentina passarà exactament el mateix que ha passat a tot arreu: Primer, aquests que parlen com a catalans i que quan parlen d'unitat no es descuiden mai de parlar del senyor Negrin, faran tots els esforços possibles per capgirar el curs de l'organització que aplega - els nostres compatriotes a la República Argentina. Per aconseguir-ho, difamaran a tort i a dret, i afirmaran que al món no hi ha gent més honrada que ells. Quan veuran que no aconseguen res, acordaran fundar una entitat que es dirà "Amics de Catalunya" amb la il·lusió d'ofegar l'entitat local dels catalans. Els "Amics de Catalunya", a Buenos Aires, faran tots els possibles per anular l'entitat majoritària i quan veuran que aquesta, lluny d'esfondrar-se s'enforteix, canviaran de tàctica i cercaran l'amistat de tota la gent que abans havien difamat, i demanaran una entesa cordial "per Catalunya". I si tampoc no en treuen res, tornaran a canviar de tàctica i publicaran articles com el publicat darrerament a "Espanya Popular" de Mèxic, signat per Joan Comorera.

COMORERA, PRESIDENT DE LA MINORIA COMUNISTA ESPANYOLA.

Per tal d'evitar que la coincidència política "regionalista" entre uns quants homes de l'Esquerra i el P.S.U. derivés cap a la constitució d'una "amplia minoria de diputats catalans al Parlament de la República espanyola i anés a formar-ne part el secretari general de la secció catalana del "Partido Comunista de Espanya", Joan Comorera, per acord dels dirigents comunistes espanyols, el que figura com a representant màxim del P.S.U. fou presentat no fa gaire a Martínez-Barrio com a Cap de la Minoria Comunista espanyola en substitució de la "Pasionaria" que és a la U.R.S.S. i no podrà intervenir en unes reunions de diputats espanyols que hom diu que es projecta de celebrar a Mèxic per a fer el front de tots els que coincideixen en anar contra el reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i d'Euskadi.

Aquest nomenament de Comorera pot ésser la conseqüència dels acords superiors espanyols que, aplicant unes determinades consignes, diuen que cal donar per acabada la comèdia de l'existència d'una suposada secció catalana de la Internacional Comunista, perquè una tal cosa està contra la línia de la pròpia I.C. que només admet un partit dintre de cada Estat existent. I com que una altra consigna és la de defensar l'existència d'un sol Estat, l'espanyol, és evident que seria una contradicció tolerar l'existència del P.S.U. i del Partit Comunista de Bascònia amb plena personalitat davant de la Internacional Comunista.

Finalment s'ha imposat la disciplina espanyola i el Partit Comunista Basc ja fa temps que no existeix, mentre el P.S.U. encara és tolerat de presentar-se no pas com a català sinó com a Amic de Catalunya.

ASENSIO, UN ALTRE GENERAL ESPANYOL...

El general republicà espanyol, José Asensio, il·lustre amic dels que a Mèxic editen un periòdic que es diu "Espanya con honra", ha adreçat, des de Nova York, una carta poca solta a l'Honorable President d'Euskadi protestant pel fet que el President Aguirre s'hagi adherit a l'Acord de les 26 nacions aliades contra el feixisme. El general Asensio protesta perquè el President Aguirre ha donat i dona categoria de nació al país basc quan la Constitució espanyola del 31 només la considera una regió... El general Asensio protesta com a militar, com espanyol i com a gallec "amante de la autonomia de las regiones".

Els dirigents del P.S.U. a Mèxic, ensibornant uns quants rabassaires i treballadors de la terra, varen fer públic un manifest en el qual, amb la signatura de diversos elements d'aquesta secció catalana del "Partido Comunista de España" i algunes altres persones de bona fe intentaren fer creure que llur posició política espanyolista era recolzada pels obrers del camp català que hi ha a l'exili. El projecte de manifest presentat a la signatura dels treballadors del camp català que no són del P.S.U. no era pas el que han publicat al periòdic titulat "Catalunya". Aquell projecte signat, entre altres, pel nostre company Pere Penedès, parlava de la conveniència d'unificar els esforços dels camperols catalans que es troben a l'exili de cara a la Catalunya de demà, a base del manteniment de les principals conquestes aconseguides durant la guerra, les quals haurien de ser incorporades a la legislació de la Catalunya lliure.

Els dirigents del P.S.U. a Mèxic, sense cap mena d'escrúpols, i amb el pretext de redactar més bé aquell primitiu projecte, el feren nou i utilitzant noms que no eren del seu partit, transformaren aquell projecte en un document més al servei dels interessos polítics particulars dels comunistes espanyols a les ordres i sota la disciplina dels quals actuen.

El nostre company Pere Penedès, Membre del Consell d'Agricultura de Catalunya desautoritza aquest nou document elaborat amb totes les males arts que caracteritzen els dirigents del P.S.U. i fa públic que el seu nom no s'ha de considerar inclòs entre els que signen aquell manifest que no té res a veure amb el que li fou presentat com a projecte.

SOBRE LA UNITAT CATALANA ANTIFEIXISTA

Comorera, el president dels diputats comunistes espanyols al Parlament de la que fou República espanyola, després de signar un manifest de "unidad española" llançat amb motiu de l'aniversari de les eleccions del 16 de febrer del 36, signa un article que li han dictat per a "España Popular" en el qual intenta presentar com la més convenient de les posicions polítiques la dels que, com ell, volen continuar lligant Catalunya a la cua dels polítics espanyols que s'oposen a la transformació del que fou règim republicà i persisteixen en negar el dret dels catalans i bascos a disposar de llurs destins.

El que figura com a secretari general del P.S.U., però, vol deixar-se alguna porta oberta per si les coses van al revés de com volen que vagin els espanyols unitaristes i, contra el costum dels "escriptors" del P.S.U., deixa d'insultar directament als que defensen la posició de dignitat nacional catalana, per bé que preten fer recaure la responsabilitat de les conseqüències d'una tal posició política damunt els homes que, a Londres, defensen, al costat dels bascos, la personalitat nacional de Catalunya i d'Euskadi de cara a l'estructura europea de demà.

Sotmès, de grat o per força, a la disciplina espanyola del Partit Comunista, li dol d'abandonar unes posicions que, el dia de demà, podrien permetrer-li de tornar a exercir càrrecs de govern com a representant d'un sector polític català; confessa que no ha estat possible de realitzar la unitat espanyola; confessa el fracàs de l'anomenada Aliança Nacional de Catalunya, que ja no és nacional sinó "regional"; i acaba repetint en lletres d'impresma una part del que ha dit i ha fet dir a diversos catalans nacionals significats, als quals primer va fer insultar públicament per després intentar, endebades, que hom l'escoltés per a parlar d'oblidar tot el passat i anar tots a la una per a fer el front únic amb els espanyols que estan disposats a "concedir" a Catalunya una autonomia ben entesa.

Havent esdevingut el P.S.U. la secció catalana d'un partit espanyol, caldrà tractar-lo com es tractava les delegacions dels altres partits espanyols republicans d'Azafra, de Martínez Barrio, de Lerroux i el dels socialistes espanyols.

Cadascú a casa seva. I els homes que esmercin llurs activitats polítiques en l'organització de noves filtracions espanyoles en la política catalana s'han de bandejar d'entre les relacions polítiques dels catalans nacionals.